

Za našo deco.

Štirje muzikanti.

»S svojo pesmijo sem naznanil začetek dneva. Danes je velik praznik. Zvečer pričakuje moja gospodarica goste na večerjo. Da bi bila večerja čim boljša, je naročila kuharici, naj napravi iz mene dobro juho. Kmalu mi bo odrezala vrat. Zato pa še kričim, dokler morem.«

»Joj, si ti neumna žival!« je zaklical osel. »Pojdi rajši z nami v mesto! Ti imaš pravzaprav čisto lep glas. Če bomo vsi vkup zapeli, bo to res nekaj izredno lepega.«

Tudi petelin je bil zadovoljen in tako so vsi štirje nadaljevali pohod.

Do mesta pa je bilo še jako daleč. Noč jih je zalotila v velikem gozdu in sklenili so, da bodo tam prenočili. Osel in pes sta legla pod veliko drevo, maček se je nastanil na debeli veji, petelin pa se je povspel na najvišjo vejo, ker je mislil, da bo tam najbolj varen. Preden pa je zaspal, je po svoji stari navadi še pogledal na vse štiri strani sveta. Zazdelo se mu je, da vidi v daljavi neko luč. Povedal je to svojim tovarišem in izrazil svoje mnenje, da mora tam gotovo biti kakšna hiša.

»Dobro,« se je odločil maček, »dvignimo se in pojdimo tja, ker to prenočišče tu sredi gozda itak ni najboljše.«

Tako so se štirje tovariši podali v smeri proti luči. Dalje so šli, tem svetlejša je postala luč, in nazadnje so videli, da prihaja iz neke hiše, v kateri so prebivali roparji. Ko so bili pri hiši, je osel kot največji pristopil k oknu in je pogledal v sobo.

»Kaj vidiš, Sivec?« je vprašal pes.

»Kaj vidim? ... Vidim mizo, polno najboljših jedi in pijač, okoli pa sedijo roparji in se gostijo.«

»To bi nam dobro hodilo,« je menil pes.

»Sigurno,« je odgovoril osel, »samo če bi mi bili tam namesto roparjev.«

Posvetovali so se, kako bi prestrašili in pregnali roparje. Nazadnje je predlagal osel: On se bo vzravnal na okno, pes pa mu naj skoči na hrbet. Maček skoči na psa, petelin pa mačku na glavo. Nato bodo začeli vsi štirje kričati. Vsi so bili s tem zadovoljni.

Ko so se tako postavili, se je začela njihova muzika. Osel je začel: »Hihan! Hihan!« Pes je zalajal: »Vau! Vau!« Maček: »Miau! Miau!« Petelin pa: »Kukuriku!« Potem so vsi skupaj sunili skozi okno, tako da so se šipe z velikim ropotom razsule.

Ko so roparji začuli ta ropot, so skočili pokoncu in so prestrašeni zbežali od hiše. Mislili so, da so čarovnice prodrle v hišo. Ko so izginili, so se tovariši nastanili v sobi, so se spravili za mizo in so začeli jesti, kakor da ne bi bili mesec dni nič zaužili.

Ko so bili siti, so pogasili luči in vsak izmed njih si je poiskal ugodno mesto za počitek. Osel je legel na gnojišče na dvorišču, pes se je stegnil za vrata, maček je počepnil na ognjišče, petelin pa je skočil na drog pod streho. Ker so bili od dolgega pota utrujeni, so takoj zaspali.

Polnoč je minila. Preplašeni roparji, ki so se razbežali po gozdu, so zapazili, da je v njihovi hiši ugasnila luč. Približali so se hiši, ali si niso upali preveč blizu. Poglavar je tedaj rekel: »Mi ne smemo tako zbežati. Čemu se strašimo? Izvedeti moramo, kdo nas je tako iznenada napadel.« Nato je zapovedal enemu izmed roparjev, naj se počasi približa hiši, da vidi, če je še kdo tam.

Ropar, ki ga je doleteo naročilo, se je res začel počasi približevati hiši in tam je vlekel na uha, če bi kaj slišal. Ko je bilo vse tiho, se je spla-

zil v hišo. Začel je iskati luč. Zdelo se mu je, da vidi na ognjišču dve žerjavici, zato se skloni in približa vžigalico eni žerjavici, da bi jo prižgal. Ali to so bile mačkove oči in naš Brkač, ki ni nikoli dovolil, da se kdo šali z njegovimi očmi, skoči roparju v lice in začne s svojimi kremplji po njem grebsti.

Od strahu na pol mrtev, je ropar zakričal in odrzel skozi zadnja vrata. Pa joj! Tu je spal pes in ropar je zadel z nogo vanj. Pes skoči in ga dobro ugrizne v nogo. Ropar teče čez dvorišče, pa ker je moral mimo gnojišča, ga je osel udaril z zadnjimi nogami tako močno po glavi, da ga je kri oblila. Baš tedaj se je prebudil še petelin in je glasno zapel svoj: »Kukuriku!«

Ropar je bolj mrtev ko živ prispel pred svojega poglavarja.

»Oh, slabo sem uspel!« je začel jadikovati. »V naši kuhinji sem naletel na strašno čarovnico, ki bi mi bila skoro izkopala s svojimi dolgimi nohti oči. Pri vratih me je čakal neki hudobnež in mi je zabodel nož v nogo. Na dvorišču pa me je neka črna pošast tako oplazila s kijem po glavi, da se mi je vlila kri. Nazadnje pa je začel nekdo, najbrž njihov vodnik, na vse grlo klicati: »Primitite mi te ljudi!« Kljub temu sem še dospel sem, pa sam ne vem, kako sem se mogel rešiti!«

Po teh dogodkih se roparji niso nikoli več upali v svojo hišo. Naši štirje muzikanti pa so se v njej počutili tako dobro, da so popolnoma opustili misel na službo v mestu. Najbrž so še sedaj v tisti hiši, ker nisem nikjer slišal, da bi bili odšli.

Konec.

Barve in apetit ali tek.

Ze dolgo je znano, da je odvisna množina izločenih želodčnih sokov in s tem tudi apetit v veliki meri od zunanjih vplivov. Lepo ter čisto pogrnjena miza ter prijetna družba delujeta kot čudež na tek in dostikrat bolj nego množine razkošno pripravljene jedi. Pred kratkemu so se le odkrili, da vplivajo celo barve na apetit. Seve ne učinkujejo vse barve enako. Rumena in rdeča barva vzbujata apetit, medtem ko zavirata tek modra in zelena. Že pri zdravljenju z obsevanjem velja pravilo, da vplivata modra in zelena barva na bolnika pomirjajoče, rumena in rdeča luč pa dražita splošni požarjaj. Omenjeni izkušnje z barvami hočejo izrabiti glede opreme jedilnic.

==

Vzglada lahkovernosti učenih raziskovalcev.

Nekateri učenjaki 18. in 19. stoletja so trdno verjeli na svojih raziskovanjih pripovedke tamonšnjih domačinov.

Slavni francoski topisec Tavernier je zabeležil kot istino, da je v Perziji izvirek, kojega voda čudovito vpliva na vzbujanje teka. On Tavernier je vendar malo jedec, a vendar bi pospravil v želodec celo pečeno jagnje, če bi poprej popil le kozarec omenjena vode.

Anglež Desborough Cooley je trdil še leta 1840 o človeškem plemenu na otoku Java naslednje: Ako so ljudje gotovega javajskega plemena lačni, se podajo ob morskobal in pričnejo kričati ter tuliti iz polnih grl. Ta lakotni krik tako vpliva na morske ribe, da priplavajo v neizmerne množinah čisto tik do obrežja in jih gladni kričači polove kar z rokami.

17letnica.

Letos dne 24. oktobra je minulo 17 let, odkar so avstrijsko-nemške čete predrle italijansko fronto pri Kobaridu in so tekli Italijani kakor zajci še preko Piave.